

تینو صالحی
بازیگر:

دوست دارم نقش‌هایی را بازی کنم که همه بگویند: به تینو نمی‌خورد!

بود. این کمک بزرگی بود به سینمای مستقل. برخی به خاطر فیلم‌نامه آمدند، برخی به خاطر رفاقت قبلی و اعتماد به من.

من پیش‌تر با چهره‌های بزرگ کار کرده‌ام و قلق ارتباط با بازیگر حرفه‌ای را می‌دانم. آن‌ها حرف شنیدند، همراهی کردند و باعث شدند بهترین خروجی ممکن رقم بخورد.

خیلی‌ها معتقدند «سالن ۴» در جشنواره فجر حش خورده شد. چرا حتی با نسخه ۸۰ دقیقه‌ای، به بخش اصلی نرفتید؟

این یکی از بزرگ‌ترین داغ‌های من است. ۸۰ دقیقه فیلم داشتیم، تنها چند سکانس باقی بود. اما گفتند فیلم‌های ارگانی باید در اولویت باشند. در حالی که برخی فیلم‌ها با نسخه ناقص ۲۰ دقیقه‌ای پذیرفته شدند! من از آقایان مسئول جشنواره دوره قبل دلگیرم. همین‌طور عوامل تصمیم‌گیر. چطور می‌شود یک فیلم مستقل را که ۵ سال برایش جنگیده‌ای، کنار بگذارند چون «پشتیبان» نداری؟ به نظرم سینمایی که رفاقت و قدرت در آن حرف اول را می‌زند، سینمای مردم نیست. ما خسته‌ایم؛ تماشاگر هم خسته است از این انتخاب‌های رانته.

باز خورد مردمی بعد از اکران چطور بوده؟

خیلی بهتر از انتظار ما. مردم می‌گویند «سالن ۴» فراتر از فیلم‌های پر فروش و پرهیاهوی سال است. چون قدرت و رانته پشتش نیست و فقط با کیفیت خودش پیش می‌رود. تبلیغات ما دهان به دهان است. هر نفر که فیلم را دوست داشته باشد به ده نفر دیگر می‌گوید. این بزرگ‌ترین سرمایه ماست.

مدت تمرین‌ها چقدر بود؟ با بازیگران حرفه‌ای چطور به زبان مشترک رسیدید؟

تمرین داشتیم؛ هرچند محدود. اما همین که بازیگران آشنا بودند و به من اعتماد داشتند، باعث شد کار با سرعت جلو برود. من سعی کردم با واقعیت شخصیت‌ها کار کنم و فضایی بسازم که بازیگر در آن زندگی کند. نتیجه‌اش را روی پرده می‌بینید.

شما در بخشی از صحبت‌ها به نقد جدی نسبت به مسئولان سینما اشاره کردید...

بله، من حرفم روشن است: مسئولان، پشت شهیدا و نظام قایم شده‌اند اما به مردم پشت کرده‌اند. من خودم فرزند شهیدم. اما هیچ وقت حتی یک بار هم از این موقعیت سوءاستفاده نکرده‌ام. ادعا می‌کنند مردم گرا هستند، اما تصمیمات‌شان علیه مردمی است که فیلم من درباره آن‌هاست. چطور می‌شود سرنوشت یک فیلم را قربانی رفاقت و روابط کرد؟ چطور می‌شود به اسم عدالت، بی‌عدالتی را نهادینه کرد؟ فیلم من قربانی یک ساختار فاسد تصمیم‌گیری شد. اما اگر صدای ما را خفه کنند، مردم بلندتر فریاد می‌زنند.

آیا با این همه سختی باز هم به سمت سینمای اجتماعی می‌روید؟

قطعاً. من با مردم و کنار مردم هستم. حتی اگر مرا پس بزنند. نه مثل بعضی مسئولانی که فقط شعار می‌دهند. نه مثل آن‌ها که به اسم فیلم اجتماعی پول‌های دولتی می‌گیرند و در نهایت هم فیلم‌شان فقط تبلیغ یک رویکرد است. من ساختار سینما را شکستم. اولین فیلم سینمای ایران هستیم که افتتاحیه و اختتامیه موسیقی رپ دارد. چون این زبان امروز جوانان است. اگر قرار باشد باز هم بسازم، باز هم مستقل، باز هم اجتماعی، باز هم صادقانه.

صحبت پایانی برای مخاطبان ما؟

خواهش می‌کنم سینمای مستقل را تنها نگذارید. اگر مردم حمایت نکنند، فیلم‌های اجتماعی نفس‌شان می‌گیرد. «سالن ۴» درباره واقعیت‌های تلخی است که کنارمان زندگی می‌کنند. اگر یک نوجوان با دیدن این فیلم از یک انتخاب اشتباه صرف‌نظر کند، رسالت من تمام شده است. حمایت مردم، تنها امید من است. و اگر روزی شکست بخوریم، حداقل با شرف شکست خورده‌ایم؛ نه در سایه ساختاری که به رانته و رفاقت آلوده است.

همیشه کار با جوان‌هاست؛ چون نگاهشان جسورانه است و کلیشه‌ها را کنار می‌زنند. فیلم‌اولی‌ها چیزی برای از دست دادن ندارند و همین باعث می‌شود در مسیر تجربه‌های تازه قدم بردارند. این برای بازیگری مثل من که همیشه دنبال هیجان و تجربه متفاوت است، یک انتخاب طبیعی است.

چرا این سال‌ها کمتر روی صحنه تئاتر دیده شده‌اید؟

برخلاف تصور، من کم‌کار نبودم؛ فقط برخی آثار هنوز پخش یا اکران نشده‌اند. «سالن چهار» دومین فیلمی است که امسال از من دیده می‌شود و به زودی «فیلم احمد» هم اکران خواهد شد که در آن نقش اصلی را بازی کرده‌ام. اما تئاتر خانه من است و واقعا دلتنگ صحنه‌ام. ترجیح می‌دهم خیلی پرکار نباشم تا بتوانم کیفیت را حفظ کنم. به زودی با یک نمایش تازه برمی‌گردم.

نقش‌های رؤیایی‌تان چه ویژگی‌ای دارند؟

تنوع طلبم و نقش‌های متفاوت را دوست دارم. خیلی جذب نقش‌هایی می‌شوم که همه فکر کنند «به تینو نمی‌خورد!». این چالش برایم جذاب است؛ اینکه وارد جهانی شوم که از من دور است و بتوانم نگاه‌ها را تغییر دهم. متأسفانه در سینما هنوز این فضا برایم آن‌طور که دوست دارم ایجاد نشده، ولی منتظر یک کارگردان شجاع هستم با نگاهی نزدیک به خودم.

حرف پایانی...

ممنون از شما و رسانه‌هایی که به سینمای مستقل توجه می‌کنند. امیدوارم روزی برسد که سینمای ایران از نگاه‌های سلیقه‌ای و تقسیم «خودی و غیرخودی» فاصله بگیرد و همه همکاری‌هایی که شرایط کار ندارند، دوباره به میدان برگردند. سینما وقتی رشد می‌کند که همه با هم برایش تلاش کنیم.

محمدامین رسول‌پناه
بازیگر:

جسارت داریم اما تریبون نه!

محمدامین رسول‌پناه، بازیگر جوانی که پیش‌تر با نقش آفرینی در «کاپیتان امیر» و حضور در پروژه بین‌المللی «لوتریا» دیده شده، این بار در «سالن چهار» با کاراکتری چالش‌برانگیز وارد میدان شده است؛ نقشی که هیچ تجربه زیسته‌ای از آن نداشته اما با تلاش، تحقیق و همراهی کارگردان، توانسته به دنیای اجتماعی ناشناخته‌ای قدم بگذارد. او از اعتماد به نسل تازه بازیگران می‌گوید؛ نسلی که با انگیزه، دانش به‌روز و جسارت هنری، می‌خواهد سهم خود را در سینمای ایران به‌دست آورد و روایت‌گر داستان‌هایی باشد که کمتر دیده و گفته شده‌اند.

پیش از «سالن چهار» چه تجربه‌هایی در سینما و تئاتر داشتید؟

فیلم سینمایی «کاپیتان امیر» را بازی کردم و افتخار داشتم نقش جوانی‌های شهید رضایی‌مجد را ایفا کنم. بخش بزرگ‌تری از شخصیت را مرحوم علی انصاریان بازی کردند. در تئاتر هم

تجربه‌هایی داشتم؛ از جمله نمایش «بن‌بست» در پردیس شهرزاد. حدود سه سال پیش هم در فیلم «لوتریا» به کارگردانی علی عطشانی حضور داشتم؛ که در کشور مکزیک فیلم‌برداری شد.

چه چیزی در «سالن چهار» توجه‌تان را جلب کرد؟

فیلم‌نامه برایم بسیار جذاب بود. من این فضا را از نزدیک لمس نکرده بودم و درست همین فاصله، برای بازیگر چالش بزرگی است. اینکه بتوانم با جهانی ناآشنا هم‌زادپنداری کنم خیلی برایم هیجان‌انگیز بود و باعث شد اشتیاق زیادی برای حضور در فیلم داشته باشم.

چطور برای این نقش انتخاب شدید؟

پیش‌تر با آقای سعید دل‌آوری به‌عنوان مدیر تولید در «لوتریا» همکاری داشتم. ایشان من را به آقای ترک‌جوش معرفی کردند و خوشبختانه ایشان محبت داشتند و این نقش را به من سپردند. به‌عنوان یک بازیگر، همین اعتماد‌هاست که مسیر را باز می‌کند.

قبلاً تجربه‌ای در برخورد با این تیپ شخصیتی داشتید؟

واقعیت نه. فقط چیزهایی شنیده بودم یا در اخبار دیده بودم. هیچ ارتباط نزدیکی با چنین فضای اجتماعی نداشتم. نقش‌های قبلی‌ام کاملاً در جهان‌های دیگر بوده‌اند و برای همین این نقش، برای من زمین تازه‌ای بود.

برای ساخت و فهم این شخصیت چه روندی طی شد؟

ساعات زیادی درباره این فضا با آقای ترک‌جوش صحبت کردیم. ایشان به این جهان کاملاً مسلط هستند و نگاهشان باعث شد قدم‌به‌قدم به نقش نزدیک شوم. همچنین کنار بازیگرانی مثل استاد قصابیان، تجربیات ارزشمندی کسب کردم. کارگردان چندین نمونه واقعی از افرادی که به این شرایط تعلق داشتند به من نشان داد (نه فقط یک مورد) تا در انتخاب مسیر ساخت نقش حق انتخاب داشته باشم. تمام این‌ها کمک کرد تصویر درستی از شخصیت برایم ساخته شود و امیدوارم توانسته باشم از پس این مسئولیت بر بیایم.

از عملکرد خودتان در فیلم راضی هستید؟

واقعیتش نظر دادن در مورد بازی خودم به من مربوط نیست. مخاطب و تیم کارگردانی هستند که بهترین قضاوت را دارند. همین که مردم بپذیرند، برای من بزرگ‌ترین موفقیت است.

به‌عنوان بازیگر جوان، به چه نوع نقش‌هایی علاقه‌مندید؟

چالش برای من اصل است. دوست دارم نقش‌هایی بازی کنم که از شخصیت واقعی‌ام فاصله داشته باشند تا بتوانم اگر توانایی‌ای دارم، آن را نشان بدهم. دنیاهای تازه برای من جذاب‌اند؛ جاهایی که باید تحلیل کنی، تحقیق کنی و از نوب‌سازی.

حرف پایانی...

ممنون از اینکه این فرصت را دادید تا صدای بازیگران نوظهور شنیده شود. من به نمایندگی از بازیگران نسل جدید می‌گویم: به ما فرصت بدهید. ما با انگیزه، به روز و آماده‌ایم که بهترین تلاش‌مان را برای سینمای ایران بکنیم. به خصوص در سینمای مستقل که هر قدمش عشق و زحمت است، حمایت و اعتماد خیلی مهم است. امیدوارم روزهای خوب برای همه فعالان سینما، از کارگردان و تهیه‌کننده تا بازیگران و تمام عوامل فرا برسد.

